

Szalayné Komlói Gizella

Egy csivava naplója

"részlet"

Valahogy azon a júniusi hajnalon még a kelő nap sugarai is elvesztek, vagy talán csak elbújtak a kíváncsi kutyaszemek elől. Nyújtózkodva izgatottan méregettük Gazdáinkat, amint készülődnek. Elillant az álom a nagy csodálkozó gombszemünkből, felváltotta a gyanú csillogása. Egyszerre akartunk a feltáruuló ajtón kirohanni a nyirkos szürkületbe. Termetünknel fogva akár meg is tehattük volna, de Jágó, a társam, kutyaillemből is, hátra maradt. Mert ugye kutyuséknál is van ilyen, hinnéd-e? Hiába az intelligencia! Köztudott, hogy a csivavák, nagyon okosak, érzékenyek, és persze, bosszantóan hangosak. Mi persze nem! Nekünk szabad, nekünk majdnem mindent szabad, így fogalmaznék. Lehet, el vagyunk kényeztetve? El, de ez annyira jó! De térjünk vissza arra a hajnalra, amiről beszélni akarok. Szóval, kirohantunk, szaladtunk kedvetlenül pár kört, és már siettünk is vissza. Összenéztünk, orrunkat magasra emelve kiszimatoltuk, hogy semmi sincs rendjén. Először is, nem szoktunk hajnalok-hajnalán kelni. Másodszor, meghallottam amint tárgyalják: van-e Leának?, tedd oda Jágónak, egyebek beszélgetést. Tudtuk mi jól, hogy ma néhány órát bizony egyedül leszünk. Nagyon nem szeretttük, bár ilyenkor több rosszaságot engedtünk meg magunknak. Én például, rendszeresen felhajtogattam a szőnyeget. Ej, pedig igazán nehéz volt. Ha most azt gondolod jól megszidtak, hát nagyon tévedsz. Azt mondták, hihetetlen, hogy egy ilyen apró kiskutya, így fel tudja tekerni. Még képzeld, képet is csináltak róla! Na, persze azért hozzá tették, hogy így meg úgy, nem szabad. De tudtuk mi jól, ennyivel úgyis megússzuk a rosszaságot. Jágó, ő persze nem volt ennyire haszontalan. Elvitt egy darab ruhát, jól összegyűrte, aztán egészen addig kuksolt rajta, amíg haza nem ért valaki. Ilyenkor nem volt szabad zavarnom. Azt hitte a ruhát akarom. Persze hogy azt akartam. Egyszer jól rám mordult, aztán csak óvatosan próbálkoztam, de mindig futottam a végén. Szóval, hangos ugatással jeleztük nemtetszésünket, amikor tanácsot osztogatva elindultak a Gazdiék. Nagyon korán volt még, azzal a tudattal feküdtünk ágyainkba vissza, hogy majd ha kialudtuk magunkat, jó kis hancúrt rendezünk. Láttam Jágó szemében az örömcstillagot, hogy már talált is magának egy pulóvert. Persze direkt hagyta ott, tudta ő is, úgyhogy birtokba is vette. Bepróbálkoztam azért ma is, hátha megszerzem, de ismételten, kiadós morgás lett a jutalmam. Békülékenyen megnyalogattam a fülét, a szemeit, mert mindig ezt teszem, amikor el akarok érni valamit. No, de hiába, mert a zsákmányolt ruhát nem tudtam megszerezni. Szőnyeghajtogatásra még túl korán volt, meg szokatlanul hideg is. Bekuporodtam az ágyamba, győzött az álomosság elaludtam. Szunyókálásunkból valami fütyülő robaj ébresztett. Sötét volt, rettenetesen sötét. Alig láttunk valamit, reszketve igyekeztünk túlugatni egymást. Hívtuk a Gazdiékat félelmünkben, tudtuk, nincsenek itthon..de mégis! Szörnyű, erős hangok szaggatták érzékeny dobhártyáinkat, hallottuk amint a kert felől, süvöltve elér a háztetőhöz. Csattanások, puffanások, üvegcsörömpölés. Aztán egy durranás, ránk esett valami fadarab a plafonról. Lihegve, lógó nyelvvel, iramodtunk a másik szobába menedéket keresni, mert ömlött be az eső. Mindenünket sáros víz lepett el. A másik szobában még katasztrofálisabb kép fogadott. Ott az egész mennyezet leszakadva beborított mindent. Zúgott a szél, nagy robajjal mintha golyószóróból eresztették volna pusztított a jég, hallgattuk az üvegszilánkok jajgatását. A rettenet költözött szeretett békés otthonunkba. Se vizünk, se élelmünk, belepte a sáros víz. Azt

sem tudtuk a kis kutya eszünkkel, éjszaka vagy nappal van-e? De hol vannak a Gazdiék? Mikor jönnek, hiszen ők megmentenének! És ugattunk, ugattunk. Vártuk, hogy jön valaki, aki kiszabadít minket ebből a pokolból. Igen pokolból, mert a szeretett otthonunk pillanatok alatt azzá változott. Emberek kiabáltak az ablak alatt, sziréna tépte hallóidegeinket, de túrtuk, és reménykedtünk. Hiába! Néha abbahagytuk a keserves sírásunkat, összedörgölődtünk, próbáltuk nyugtatni egymást. Beláttuk, amíg haza nem érnek a Gazdiék, ki kell tartani. Nekünk csak ők vannak ezen a kerek világon. Annyira, de annyira szeretjük őket. Erőt adott ez a hűséges szeretet, meg egy pici megnyugvást. Vártunk. Egyre nehezebb volt. Éhesek ugyan nem, de szomjasak voltunk. Nagyon. Megpróbáltunk némi vízhez jutni a tisztább részeken, és végül a két szobát összekötő előtérben találtunk menedéket. Amilyen gyorsan tört ránk a vihar, olyan gyorsan tovább is állt. Órák teltek el, a hang kavalkádból próbáltuk kiszűrni az ismerős lépteket. Minden erőnkkel arra koncentráltunk, hogy meghalljuk, meghalljuk az ismerős hangokat. Hol vannak a mi picikéink? És akkor..meghallottuk... az autó!. Maradék hangunkat összeszedve kiabáltunk. A boldogságtól fuldokolva próbáltunk vonítani, hogy erre, erre, itt vagyunk! Kezek emeltek a magasba minket, vittek ki. Sós könnyeket nyalogattunk kiszáradt nyelvünkkel. Tudtuk, annyira tudtuk, hogy eljön ez a pillanat! Sok órai szenvedésünknek vetett véget. Nem lökdöstük egymást, mint máskor, belebújtunk mindketten a biztonságos karokba, reszkettünk, a boldogságtól, és a félelemtől. Kit érdekelt már akkor, hogy új vihar érkezett, dörgött, csattogtak a villámok, szétzilált semmink körül. Dideregve lapultunk Gazdink ölében. Ma valahogy kisebb helyen is elfértünk. Fejünk felett pár jó ember kopácsolását hallgattuk, meg az őrjöngő vihar kiáltásait. Azonban minden félelmünket összefogott egy kar, ami gyengesége ellenére a legerősebb karja volt a számunkra. Nem aludtunk azon az éjszakán. Összezsúfolódva hallgattuk a soha véget nem érő dühöngést. De együtt voltunk, egyszerre szuszogtuk be a számunkra elcsúfult világ kénköves illatát. Az embert és kutyáját összekötő erős lánc megédesítette a szájalmas órákat, napokat. S mi Gazdiék, Jágó, meg én, Lea, legyőztük a vihart! Győzelmet arattunk, egy egyszerű dologgal. A hűséggel, és a szeretettel. Sok mindent elvesztettünk, de ezt, a természet, rettentő ereje se tudta tönkre tenni. Sőt!